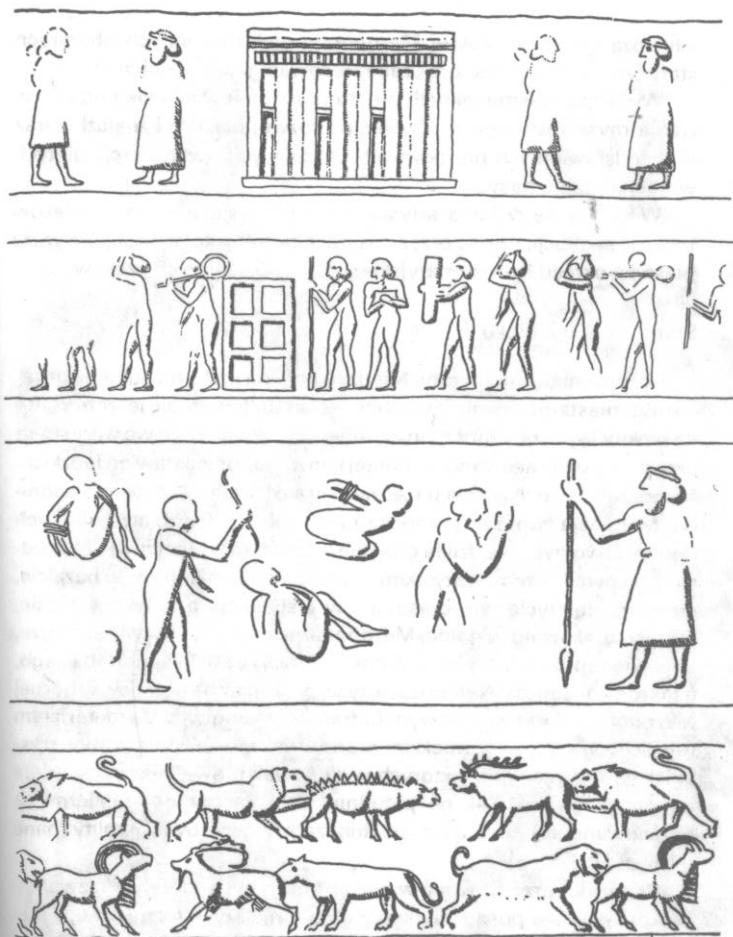

Wawilonska plastyka pełna wykazuje tendencje do wyidealizowania i do nadmiernego uwydatniania rysów twarzy (na przykład wielkie oczy i wydłużone nosy). Wawilonska sztuka w środkowej Mezopotamii z okresu królestwa Sargona (ok. 2334-2279 p.n.e.) związana była z magiczną stylizacją. Przy wyobrażeniu bogów (naczyń, rękojeści narzędzi, instrumentów muzycznych) wyobrażeniami wykształcił się styl artystyczny dla całego starożytnego Wschodu (głównie zwierząt i roślin). W ten sposób stosowano również w kompozycjach reliefów. Ważnymi elementami wczesnej estetyki były symetria, przejawiające się w ornamentach i antyetykietach.

W Dżamdat Nasr, kiedy zaczął się formować wczesny Sumer, w twórczości plastycznej pojawiały się zaobserwować można dążenie do znalezienia nowego wyrazu artystycznego. W związku z tym w sztuce sumeryjskiej, charakterystycznych pierwiastków, w możliwie sugestywny sposób umownie, w ramach magiczno-religijnej, mieszczące się w ramach magiczno-religijnej. Na tle tych twórczych poczyniń, często bardzo oryginalnymi konwencjami, przez cały długi okres starożytności świat zwierzęcy ukazywany jest w najbardziej naturalistyczny. Tłumaczyć to można brakiem

związkiem z naturalnym środowiskiem dążeń twórczych ówczesnych ludzi jest w sztuce sumeryjskiej rozpowszechniona i popularna, ilustrująca rzeczywistość, na przykład na jednej z pieczęci sumeryjskiej wielmoży w hieratycznej, a obok w żywych, pełnych ruchu pozach – w sztuce przedstawiania obowiązywał i w późniejszej sztuce społeczne podkreślano wysokością postaci,

18. Odciski pieczęci cylindrycznych, okres Uruk, ok. 3500-3400 p.n.e.